



RECULL DE PREMSA

18/11/2014



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 **acceso**

ÍNDICE

PRENSA

2

INTERNET

22



PRENSA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/11/14	UNA GRAN HISTORIA / EL TEMPS	5	1
18/11/14	La crònca des canvis, la mostra que recorda la importànca des mitjans / HORA NOVA	6	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/11/14	Ángel Durández Adeva Presidente de la OJD: "HAY PERIÓDICOS QUE SÓLO SALDRÁN EN PAPEL LOS FINES DE SEMANA" / EL ECONOMISTA	8	1
18/11/14	ADÉU AL SENYOR BA ICHS / EL PUNT AVUI (GIRONA)	9	2
18/11/14	L'HUMOR SERIÓS I PERIODÍSTIC / EL PUNT AVUI (GIRONA)	11	1
18/11/14	DURES NORMES DE SUDAN TV A LES SEVES PRESENTADORES / LA VANGUARDIA (ED.CAT) VIURE A BARCELONA	12	1
18/11/14	EL SENYOR BACHS ABAIXA LA PERSIANA / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	13	1
18/11/14	HO VEIG, HO FOTOGRAFO, HO TINC / EL PERIODICO DE CAT.(ED. CAT.)+INNOVACIO	14	1
18/11/14	MOR ALS 70 ANYS EL PERIODISTA I PRESENTADOR JOSEP MARIA BACHS / REGIO 7	15	1
18/11/14	EL RUM-RUM Màrius Serra. 'FEM-NOS ANGLOSAXONS' / LA VANGUARDIA (ED. CATALA)	16	1
18/11/14	2014, DÍA A DÍA, VISTO POR 31 FOTÓGRAFOS / EL PAIS (EDICION CATALUÑA)	17	1
18/11/14	UN DE CADA QUATRE EXEMPLARS DE DIARIS VENUTS ÉS DE PREMSA COMARCAL / SETMANARI DE L'ALT EMPORDA	18	1
18/11/14	EL SINDICATO INDEPENDIENTE DE RTVE NIEGA LA MANIPULACIÓN DEL 9-N / LA RAZON	19	1
18/11/14	JUAN LLOPART, NOMENAT VICEPRESIDENT DEL GRUP ZETA / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	20	1
18/11/14	JUAN LLOPART NOU VICEPRESIDENT DE ZETA / ARA	21	1



COL·LEGI DE PERIODISTES DE CATALUNYA

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya



Una gran història

Farà uns vint anys. La (llavors) Fundació Acta organitzava a Barcelona, al Col·legi de Periodistes, un acte obert amb preguntes sobre el futur de la nació al president de la Generalitat de Catalunya, (llavors) Jordi Pujol. Una fila zero de representants d'àmbits diversos li feien preguntes i el president responia. Jo li vaig fer la següent: què hauria de fer Catalunya per ser notícia de portada a la premsa internacional? Pujol va contestar amb evasives.

La gran història del 9N va merèixer finalment ser notícia internacional de portada i objecte d'atenció informativa mundial. Aquest diumenge 9 de novembre, en efecte, 800 periodistes, dels quals uns 200 de mitjans internacionals, s'acreditaven davant el centre de premsa de la Generalitat per seguir el desplegament de "la consulta de temp-



Josep Gifreu

teig" ("straw poll": *The New York Times*), que aplegà a les urnes uns 2,3 milions de ciutadans i ciutadanes de Catalunya. Aquell dia, la història singular d'un poble, que surt a votar desafiant les amenaces i la reiterada negativa dels més alts òrgans de l'Estat espanyol, mereixia portades i ser *trending topic* de molts mitjans de prestigi. "Catalonia Holds non-biding vote on independence", obria la web de la BBC. "Catalogna sfida Madrid: due milioni ai seggi, l'80,71% ha detto sì all'indipendenza", era el titular de *La Repubblica*. "Catalans Vote

in Straw Poll on Independence From Spain", informava *The New York Times*. "Catalonia's quest for statehood", proclamava la cadena àrab Al-Jazeera. Etc., etc. Dies i dies amb "el procés" sent portada de molts diaris —als de Madrid, massa sovint probablement— i de molts informatius i webs i xarxes socials. Uns i altres havien captat el nucli essencial de la narrativa i del procés català: esclatava una gran mobilització de desobediència política per avançar cap a l'exercici del dret d'autodeterminació i, per a una bona part de la població, cap a la independència. Dies abans del 9N, el periodista Leonid Bershidsky de Bloomberg, la més important agència de notícies econòmiques dels Estats Units, escrivia: "Els catalans tenen ara una gran història per explicar sobre una maquinària política ben corrupta que nega els seus drets com a nació". Ara, la nostra gran història continua. I en aquest camí, el focus de la premsa mundial no parerà d'il·luminar el procés.



→ **LLIBRE.** L'EXPOSICIÓ A ESTAT COMISSARIADA PER ENRIC PUJOL I ES COMPLEMENTA AMB UN CATÀLEG DE MÉS DE 140 FOTOGRAFIES

'La crònica dels canvis', la mostra que recorda la importància dels mitjans

L'exposició es va inaugurar dijous a la Casa Empordà de Figueres i es podrà veure fins al 5 de desembre

Yolanda Falcon | FIGUERES

■ Després de passar per la Casa de Cultura de Girona i La Jonquera, l'exposició *La crònica dels canvis. El periodisme a les comarques gironines (1976-2014)* continua la itinerància per diferents poblacions de la demarcació de Girona. Ara és el torn de la Casa Empordà de Figueres.

La mostra, projectada i organitzada pel Col·legi de Periodistes de la província de Girona –amb el suport de la Diputació de Girona i la Casa de Cultura de la Diputació de Girona–, pretén difondre entre la societat la importància que tenen

els mitjans de comunicació i deixar constància dels fets que han marcat època en cadascun dels períodes en què es pot dividir el temps transcorregut entre el final de la dictadura franquista i l'actualitat. Alhora, vol també reflectir quina ha estat l'evolució dels mitjans de comunicació que han recollit aquests fets.

CONTINGUT HISTÒRIC. Es tracta d'una mostra que destaca pel seu contingut històric –tant des de la perspectiva dels fets que han colpit les comarques gironines com des de la perspectiva dels canvis quant a la manera de comunicar-los– i divulgatiu, atès que la manera de presentar-se, molt visual gràcies a l'àmplia selecció de fotografies d'impacte publicades als mitjans escrits, la fa atractiva per un ampli sector de la societat. L'exposició ha estat comissariada pel periodista i historiador Enric



EXPOSICIÓ. Està organitzada pel Col·legi de Periodistes

ÀNGEL REYNAL

Pujol, mentre que el disseny gràfic ha estat a càrrec de Marcel Dalmau. *La crònica dels canvis* està

complementada per un llibre catàleg de 200 pàgines que inclou més de 140 fotografies. ■

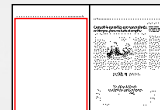


PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya



Empresas & Finanzas Comunicación

Ángel Duráñez Adeva Presidente de la OJD

“Hay periódicos que sólo saldrán en papel los fines de semana”

África Semprún MADRID.

“Lo que más sentimos nosotros es que somos portadores de malas noticias para los diarios que editan en papel”. Con esta frase, Ángel Duráñez Adeva, presidente de la Oficina de Justificación de la Difusión (OJD), resume la complicada situación que atraviesan los periódicos en España —en septiembre las ventas de los nacionales cayeron un ocho por ciento con respecto a 2013—. Ante esta situación, que viene repitiéndose en los últimos seis años, Duráñez no duda en defender el futuro del papel, pero explica que “habrá un cambio de modelo” para asegurar la rentabilidad de los medios de comunicación. OJD no ha sido inmune a la caída de las ventas y al cierre de los diarios (tuvo que reducir su plantilla y lleva dos años en pérdidas), pero su temprana apuesta por la medición y la auditoría en Internet le ha convertido “en un referente” internacional cuando cumple 50 años.

¿Qué pasa con la prensa en papel?

En los últimos tiempos, cualquiera que esté en el mundo de la prensa se da cuenta de que las caídas se siguen produciendo, lo cual evidencia que la gente cada vez compra menos periódicos. ¿Hasta dónde va a llegar esa disminución de compra? No lo sabemos.

¿Se nota algún tipo de desaceleración tras seis años de descensos?

Hay desaceleración en algún tipo de publicaciones, como las revistas, que tienen un usuario y una periodicidad distintas. Por ejemplo, las revistas del corazón han batido récords de ventas en junio. Las revistas no están sometidas a esa caída de difusión y encima hay nuevas publicaciones que surgen. Además, están naciendo nuevas ediciones en papel, aunque con un modelo distinto al tradicional. De hecho, hay editores con página web que de pronto necesitan verse apoyados



F. VILLAR

Vuelta a las calles:
“Los diarios gratuitos van a volver a las calles. De hecho ya están empezando a salir”

Salir fuera: “Ahora auditamos el tráfico en Grecia y estamos negociando hacerlo en Argentina y Colombia”

con una publicación en papel. Eso está pasando mucho en EEUU. Lo que ahora sí sabemos es que hay diarios que van a dar su información en formato digital entre semana y se van a limitar a publicar en papel el sábado y el domingo.

Entonces... ¿se eliminará la edición del papel de lunes a viernes?

Hay editores que van a dejar de salir en papel, sobre todo entre semana. Incluso, sabemos de un proyecto en Madrid que va a combinar la web con una publicación semanal impresa. Sin llegar a generalizar, hay editores de información general se están pensando no imprimir el diario de lunes a viernes, como en EEUU. Por ejemplo, *Ara* en su edición

de Baleares ha dejado de imprimir entre semana. Los grupos buscan caminos para ser rentables y uno de los costes más grandes que soportan son la impresión y la distribución de los periódicos, por lo que buscan alternativas para reducir los costes de estructura por ahí.

¿Podrían llegar a desaparecer?

No, los editores no se plantean en ningún momento dejar de editar en papel, pero sí modificarlo o reducirlo. El papel va a acompañar a Internet en los medios de comunicación. Los editores tienen que buscar a los lectores donde están: en el quiosco, el ordenador y el móvil. No vemos una guerra papel-Internet. Es algo que es complementario. Lo

que no debe haber es una obsesión de poner una fecha de caducidad al papel, cuando no la hay.

¿Qué cambios tendrá que experimentar la prensa escrita?

Seguramente tendrá que estar menos en la noticia inmediata, porque eso ya te lo da Internet. Deberá que estar más en la reflexión de la noticia y en la opinión.

¿Podría haber un repunte de publicaciones impresas?

Sí. Van a surgir publicaciones en papel. De hecho, ya están surgiendo. Lo que es muy difícil es que surja un periódico de pago diario en papel. Si la publicidad sigue subiendo, como hace unos meses, van a aparecer gratuitos y prensa de proximidad y revistas.

Queda claro que Internet es el futuro. ¿Cómo va el negocio de OJD en la red?

Nuestra capacidad de dar servicio a las publicaciones en la red es cada vez mayor, dados los desarrollos tecnológicos que estamos instalando para certificar las mediciones del tráfico en Internet. Todo ello ha hecho que editores de algunos países en Europa, América, e incluso asiáticos, se hayan acercado a nosotros para facilitarles la auditoría de tráfico en Internet. Al cabo de 50 años, ya tenemos un prestigio, un nombre reconocido y, sobre todo, unos procedimientos tecnológicamente punteros, que han provocado ese acercamiento.

¿OJD apuesta por la expansión internacional?

Ya hacemos auditorías de Internet en Grecia y ahora estamos abriendo mercado en América Latina. Estamos en conversaciones muy avanzadas para trabajar en Colombia y Argentina. Podemos auditar el tráfico de cualquier sitio web. Nuestra tecnología es tan avanzada que puede ir por delante de las necesidades de los medios y las agencias.

El caché de las estrellas

Ana Pastor
EL OBJETIVO

★★★★★

Fue líder de audiencia con su entrevista a Pablo Iglesias, en la que demostró la falta de programa del candidato.

**C. G. Abadillo**
EL MUNDO

★★★★★

El nuevo director de ‘El Mundo’ ha montado un escándalo innecesario para echar al fundador del diario.

**Toñi Moreno**
LA 1

★★★★★

Televisión Española ha decidido cancelar ‘T con T’ por la baja audiencia y la complicada imagen de la presentadora.

**Javier Ruiz**
LA OTRA RED

★★★★★

El periodista se ha ganado un hueco en la información en Mediaset. Está en La Otra Red y Un tiempo nuevo.

**J. A. Gundín**
TVE

★★★★★

El nuevo director de los informativos ha reforzado el equipo y cambiado caras para elevar la audiencia.





Mor un pioner de la ràdio i televisió a Catalunya

Adéu al senyor Ba

Mor, als 70 anys, el presentador Josep M. Bachs, una icona dels inicis de TV3 i un referent de la ràdio i la televisió en català

Gemma Busquets
BARCELONA

"Senyores i senyors, tanquem la paradeta." Amb aquesta frase, Josep Maria Bachs acomiadava cada tarda, durant tres temporades, del 1986 al 1989, el programa *Filiprim*, un dels concursos més populars de la història de TV3. L'expressió, 25 anys després, ha quedat lligada al personatge i a l'imaginari col·lectiu de diverses generacions que van créixer amb un tipus d'entreteniment que apostava pel llenguatge proper, l'humor a voltes absurd i la personalitat del presentador, que se sabia acompanyar de secundaris excel·lents en el seu paper com ara l'Encarregat (Jaume Sorribas) i l'Avi (Llätzer Escarceller). Per tot això, va esdevenir un referent televisiu. Per *Filiprim*, Bachs va guanyar un premi Ondas.

"Probablement, és la figura més popular dels concursos al nostre país", va escriure sobre el conegut senyor Bachs el crític Josep Maria Baget-Herms (1944-2004) en el seu llibre *La nostra* sobre els vint anys d'història de TV3. Baget-Herms feia referència a *Tres i l'astròleg* (1984), que va significar el debut de Bachs en la cadena catalana, la qual feia un any que havia començat les emissions. Josep Maria Bachs dirigia i presentava el concurs, que tenia l'astrologia com a eina de joc i en el qual participava l'astròleg Joaquim Teixidor. També hi col·laboraven els

humoristes Tom Roca, Romeu i Jaume Perich. Al plató també hi havia dues hostesses, "un detall irònic que reflectia les seves intencions de prendre's de broma fins i tot la televisió", escrivia el crític.

El sentit de l'humor de Josep Maria Bachs era una de les característiques del presentador. Mari Pau Huguet, que hi havia treballat, ho recordava ahir en declaracions a *Els matins* de TV3: "Se'n reia d'ell mateix", explicava la presentadora, que el va definir com "tot un senyor" i el seu "pare professional". Mari Pau Huguet es va re-

Se'n destaca que va ser pioner a l'hora de posar les bases de l'entreteniment televisiu català

ferir també a la timidesa de Josep Maria Bachs, que combatia amb el famós bigotí, "postís", però que li conferia molta personalitat. "Quan es pensava en un presentador d'entreteniment, es pensava en Bachs", va assenyalar.

En una entrevista al diari *Avui*, el 17 de novembre del 1989, amb motiu del premi Ondas que havia rebut per *Filiprim*, el periodista Miquel Botella escrivia sobre les "imatges equivocades" que pot crear la televisió: "El senyor Bachs dels concursos

és una persona d'allò més seriosa." I el presentador contestava: "Jo sóc molt seriós, el que passa és que les bromes van intercalades. La meua manera de ser sempre ha estat així."

El periodista Salvador Alsius, també als platós de TV3, va subratllar ahir que Josep Maria Bachs va ser un gran comunicador i en va destacar el tarannà innovador i pioner a l'hora de posar els fonaments d'una manera de fer televisió: "Traspassava la pantalla, arribava a la gent." Alsius també va recordar la faceta més periodística de Bachs: "Tots el coneixem des de l'entreteniment, però ell era una persona molt sòlida i culta, i això el va portar a presentar també informatius", assenyala Salvador Alsius.

Bachs, nascut al barri de Gràcia de Barcelona el 1944, va començar la seva carrera com a periodista a Ràdio Joventut. Un altre històric de la comunicació del país, Àngel Casas, que mantenia amb Josep Maria Bachs una gran amistat, explicava en declaracions a l'agència Europa Press que va iniciar el seu camí professional al costat de Bachs en el programa *Barcelona internacional* de Ràdio Joventut, "el primer en català després de la Guerra Civil", recordava Casas.

A Ràdio Joventut, Bachs va presentar el mític programa d'humor *El sacapuntas* (1975), acompanyat de Josep Maria Pallardó i Jordi Estadella. *El sacapuntas* es pot considerar l'embrí dels programes de paròdia, ja



Pioner a TV3 amb 'Tres i l'astròleg', 'Filiprim', 'La parada' i '2/4 de Bachs' ■ EL PUNT AVUI



Homenatjat l'any passat

El festival Zoom Igualada va homenatjar l'any passat Josep M. Bachs. El presentador havia tornat a la televisió el 2008, a Barcelona TV (BTV), amb el magazín matinal *Connexió Barcelona*. Els últims anys s'havia dedicat a la ràdio amb programes a Catalunya Ràdio, Ràdio 4 i RAC1. En l'emissora del Grup Godó havia col·laborat amb el programa *La primera pedra*, amb la secció *Senyor Bachs, què passa?*.

Els inicis de Bachs, però,

com passa amb la majoria de comunicadors del país, són a la ràdio. De Ràdio Joventut va passar a TVE a Catalunya, on va treballar deu anys a *Informatiu Miramar*, *Opinió* i *Gira-volt*. Després va ser una de les cares fundacionals de TV3, amb programes com ara *Filiprim*, *Tres i l'astròleg*, *La parada* —que va significar la seva estrena en un magazín en horari de màxima audiència, amb entrevistes i cobrint l'espai i el record deixat per Àngel

Casas— i *Dicciopinta*. El 1993 es va estrenar a la televisió a Espanya i va substituir Jordi Estadella en el concurs *Un, dos, tres*. El 1996 va tornar a TV3 amb més concursos com ara *Si l'encerto l'endevino* (1997) i *A+A+* (2003). A propòsit del premi, l'any passat, i convidat a *Els matins*, Helena García Melero li va preguntar amb què es quedava de la televisió: "Com de bé m'ho vaig passar; em divertia, m'ho vaig passar pipa."

bachs



que els locutors interpretaven tota classe de personatges populars, des de polítics fins a esportistes, amb uns guions delirants. La paròdia de l'actualitat ha estat imitada posteriorment, primer en altres emissores, i després a la televisió. Per Àngel Casas, "Bachs es va inventar la ràdio i n'era un dels referents més grans." Hi va afegir que "va saber crear un univers diferent del que estàvem acostumats". Per Casas, amb la mort de Bachs, "es perd un mite" de la comunicació del país.

El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, també va lamentar ahir la mort de Bachs, de qui va destacar que era una "persona entranyable" i un "bon comunicador". Mascarell va recordar que Bachs ha estat de les persones que han donat forma a la televisió de Catalunya "amb cara, veu, expressivitat i coneixement".

Casat des del 1989 amb la periodista Lola Cuadrado, el funeral es farà avui a dos quarts de dotze del migdia al tanatori de les Corts de Barcelona. ■



Mirador

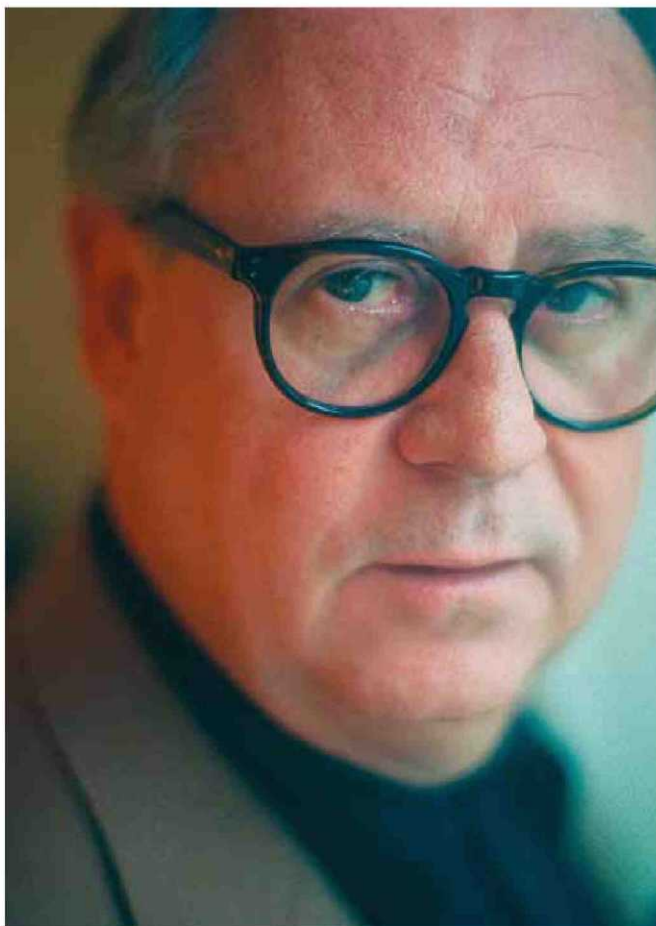
Jaume Vidal



L'humor seriós i periodístic

Poc abans de la mort de Franco, Franco ja havia mort. I no només perquè tenia l'ànima fosca, sinó perquè el món incoherent i macabre que havia intentat construir es desmembrava a força de lluites al carrer. Però una de les proves més fefaents que Franco era un cadàver en vida era que on creia que tenia els seus reductes més fidels també l'enviaven a fer la mà. La Cadena Azul era un conjunt d'emissores radiofòniques adscrites al Movimiento. I Ràdio Joventut de Barcelona pertanyia a aquesta xarxa, però, tot i que es podria pensar que els treballadors de la casa es dedicaven a enaltir el règim, el que va passar, al final de la dictadura i als inicis de la Transició, en aquella emissora situada a la Via Augusta de Barcelona, va ser que s'hi van aplegar una colla d'irreverents amb el sistema imperant que, potser per la inòpia del règim, van construir, amb una ràdio comercial i amena, un univers de llibertat i modernitat que reflectia el desig de la majoria de la població catalana.

Entre la colla de professionals es trobaven Jordi Estadella, que se'n fumia del president del govern, Arias Navarro, sense cap mena de mania; Josep Maria Pallardó, que portava a les ones la música més d'actualitat internacional en una època en què els llançaments mundials tardaven mesos a arribar; Agustín Rodríguez, amb una línia de música més comercial; Romero "y su tocadiscos flamenco", que intentava donar al flamenc la lluentor que la imatge que donava el règim deslluïa, i, és clar, Josep Maria Bachs, amb un programa desgriador que s'anomenava *Quisicosas, las noticias que se escapan a los grandes titulares*. Amb una sintonia extreta d'un del moments festius de la banda sonora del film *Cabaret*, el programa tenia un format simple. Senzillament era un recull de notícies curioses que es capgiraven. Com actualment es fa a les xarxes socials. Aquesta manera de fer impregna ara tota la programació radiofònica, siguin informatius, tertúlies o esportius, però aleshores va representar una manera nova de fer ràdio comercial que barrejava informació i entreteniment. I aportava un nou humor fet des de la intel·ligència popular i la subtilitat. Tan subtil va ser sempre l'humor de



Josep Maria Bachs, en una imatge del 2009 ■ JOSEP LOSADA

Bachs que, tot i fer programes en què el gest graciós i simpàtic era totalment imprescindible, va ser sempre un home d'una certa sobrietat. Humor rotund, però sense escarafalls. I sempre amb complicitats molt ben triades, com la del Senyor Encarregat a *Filiprim*, a TV3, interpretat per Jaume Sorribas, i l'Avi, al qual donava espurnes d'entranyable bogeria el gran Llätzer Escarceller. Tots dos van actuar com disbauxats davant el posat més assenyat de Bachs. El mateix joc que va fer amb Joaquim Teixidor a *Tres i l'astròleg*, on també apareixia Santi Sans, un humorista i actor de llarga trajectòria que va saltar de la vella escola al camp més mediàtic gràcies a TV3 i que va morir el maig passat, als 89 anys.

Bachs va crear un fil, gens prim, que va enllaçar diferents èpoques i

al qual es van afegir altres periodistes que van fer un tractament humorístic de la informació. A Ràdio Joventut és va formar, en una generació posterior, Alfons Arús, que va donar un nou gir a la ràdio amena, i també Jordi Basté, que, sense trencar l'ortodòxia informativa, és hereu de l'escola de la mirada dessacralitzada, i fins i tot irònica, a molts temes informatius. Un fil que va seguir amb Xavier Sardà, Manuel Fuentes i Buenafuente i tota la factoria sortida d'El Terrat, com ara Toni Soler i el recent premi Ondas Toni Clapés. Una manera de fer que ha impregnat la informació que es fa ara amb formats menys rígids, programes d'entreteniment en què es tracten temes d'actualitat informativa i programes informatius en què es donen pinzellades d'humor. Bachs en va ser capdavanter.

Dures normes de Sudan TV a les seves presentadores

Les conductores dels noticiaris no podran portar roba de colors vius ni joies i hauran de cobrir-se del cap als peus

SALVADOR ENGUIX

Res de maquillatge fort, ni joies, especialment braçalets; ni colors vius a la roba, ni dibuixos de henna a la pell i, òbviament, sempre amb el mocador o hijab al cap. Aquestes són les noves instruccions que la direcció de la cadena nacional Sudan TV ha imposat a les seves presentadores, segons destacava ahir la cadena britànica BBC. Unes obligacions que suposen una involució de les normes per a les dones que presenten els informatius en aquesta televisió; semblants a les que es van imposar en els primers anys de l'actual govern que presideix Omar Hasan Ahmad al-Bashir.

Però diversos mitjans internacionals apuntaven ahir que el motiu d'aquesta involució està en la pressió de la denominada "gihad electrònica". S'anomenen així les cibercampanyes que els grups radicals islamistes realitzen tant per atacar centres informàtics d'altres països com Israel o per denunciar que no s'estan complint les seves estrictes normes estètiques, com en el cas de les presentadores de Sudan TV.

L'ordre, emesa per l'acabat de nomenar cap de Nacional de Ràdio i Televisió Corporació del país, ha estat àmpliament comentada en la premsa local i a les xarxes socials, amb dures crítiques des de països d'Occident



ARXIU

Aquesta estètica en la imatge de la presentadora ha quedat prohibida a la televisió sudanesa

pel que valoren com un greu atemptat per a la llibertat individual de la dona.

A més, la directiva de la cúpula d'aquesta televisió qüestiona, especialment, la tradició de les

La 'gihad electrònica' pressiona els països islàmics a internet si no es compleixen les regles estètiques

dones d'aquest país africà, però de cultura islàmica de portar colors vius a la roba. La llista de normes inclou les mesures exactes de les robes que han de portar per cobrir des del cap fins

als peus de les presentadores. En el cas dels dibuixos de henna només estan permesos per a les dones casades, però cap dona presentadora, segons la directiva, no podrà portar-los. I res de joies o complements en mans, braços o coll.

El Sudan TV és el canal nacional que el Govern ha utilitzat com instrument portaveu per divulgar notícies i també l'oració; i per promoure la gihad, la versió més fonamentalista de l'islam. Comparat amb altres canals sudanesos com Al-Shorooq o Blue Nile TV, el Sudan TV ha estat sempre més exigent amb les normes que han de complir els presentadors, especialment les dones, però feia anys que no es realitzaven aquestes exigències.

El canal nacional, a més, pateix una molt baixa audiència i arrossega greus problemes econòmics.

Des del cop d'Estat de l'any 1989, el president al-Bashir ha imposat un règim autoritari que controla els poders legislatiu (amb el Partit del Congrés Nacional), executiu i judicial. Encara que és un país africà, el sistema polític l'assembla a un país de règim islamista. Les dones presentadores de televisió no són les úniques a les quals se'ls exigeix complir amb estrictes normes estètiques. També els presentadors han de vestir amb la tradicional *jalabiya* i portar llargues barbes per explicar a l'audiència les notícies i altres continguts de la Sudan TV.●



TV3

El senyor Bachs abaixa la persiana

JOSEP MARIA BACHS (1944-2014)
 Periodista, presentador de ràdio i televisió

El senyor Bachs ha tan-
 cat la paradeta. Josep
 Maria Bachs (70) ha
 abaixat per sempre la
 persiana d'una parada en la
 qual ha despatxat creativitat,
 enginy i entreteniment durant
 més de mig segle en ràdio i tele-
 visió. "Estic molt jubilat", em-
 deia el mes d'abril passat a *La
 contra*, seriós com sempre, i
 com sempre amb una brillantor
 de sorna a la mirada. "M'aixeco
 quan em desperto, quin gran
 plaer!", afegia.

Apartat dels micròfons i les
 càmeres des de fa alguns anys,
 assegurava no enyorar una
 professió que tant èxit i reco-
 neixements li va reportar,
 perquè Bachs va saber viure
 amb vida pròpia al marge de la
 feina. Una feina que invariable-
 ment va exercir amb extrema
 professionalitat, fundada en un
 talent natural i en una vocació
 nascuda en la infantesa, quan
 escoltava la ràdio al llit,
 convalescent d'un tifus infantil.
 Va debutar als 15 anys a Rà-
 dio Joventut en una feina en
 què va assolir la mestria, com
 diverses generacions de comu-

nicadors avui li reconeixen.

La seva felicitat consistia ara
 en compartir els dies amb la se-
 va parella, Mariola, ocupar-se
 cada tarda del seu fill Sergio
 (12), llegir novel·les policiaques
 -gènere a què era gran aficio-
 nat- i escriure'n alguna que

**Pioner de l'humor
 a la ràdio, es va fer
 molt popular a la
 televisió amb 'Un,
 dos, tres' i 'Filiprim'**

guardava pudorosament en un
 calaix, segons em va confessar.
 Malgrat la seva pura timidesa,
 agraïa íntimament les mostres
 d'afecte, i es felicitava: "Tinc la
 sort que la gent m'anomena se-
 nyor Bachs i no el ximple
 aquest".

Elegant, innovador i divertit,
 l'estil de Josep Maria Bachs va
 ser sempre correctíssim en for-
 ma (impecable dicció, seducto-
 ra prosòdia) i fons, sense estrí-
 dències i amb un afilat i finís-

sim sentit de l'humor. Perquè
 Josep Maria Bachs va ser un
 pioner en el maneig de l'humor
 i la ironia als micròfons (*Quisi-
 cosas, El maquineta de fer pun-
 ta...*), avi avantguardista de pro-
 grames que avui triomfen cada
 dia a les ones. I va ser també un
 aplaudit presentador de televi-
 sió: *Filiprim*, a TV3, va ser el
 programa que més afecte li va
 proporcionar dels telespecta-
 dors (qui no recorda el mo-
 ment de la trucada, amb telé-
 fons surrealistes?), però també
 va ser popular a tot Espanya
 amb la conducció del concurs
Un, dos, tres (TVE), que va exer-
 cir impecablement malgrat les
 seves discrepàncies amb les exi-
 gències del seu director, Chi-
 cho Ibáñez Serrador: "Jo no sé
 memoritzar guions, jo sé impro-
 visar!", afirmava.

Va finalitzar la seva llarguí-
 sima carrera amb col·labora-
 cions a RAC1 (*La primera pe-
 dra*, amb Jordi Margarit) i
 BTV, una carrera tan ben porta-
 da que li va permetre alternar
 la presentació d'informatius
 (TVE-Sant Cugat) amb el mi-
 llor entreteniment. Per a pro-
 fessionals en actiu i de primera
 línia com Toni Clapés o Alfons
 Arús (així ho han declarat),
 Josep Maria Bachs ha estat el
 seu mestre indiscutible, el pri-
 mer referent i model per emu-
 lar. Els seus vells companys (Pa-
 llardó, Arguimbau, Romeu...) el
 ploren amb motiu: la professió
 de comunicador n'ha perdut
 per sempre un dels grans.

VÍCTOR M. AMELA



SIMILIFY

Ho veig, ho fotografio, ho tinc

Sonia
GUTIÉRREZ

La tecnologia de l'aplicació per a mòbil Similify es diu visió per computador i forma part de la intel·ligència artificial, però el consumidor no té per què entendre aquests termes complexos, en té prou de saber que si pel carrer veu unes sabates que li agraden, les pot enfocar amb la càmera i l'app li indica la marca i el model i la possibilitat de comprar-se-les. Si no les té al seu catàleg, mostra productes semblants. D'aquesta manera de comprar se'n diu *visual shopping*.

L'aplicació Similify ha estat desenvolupada per l'empresa Wide Eyes

Technologies, amb seu a Barcelona Activa, i ha tingut «una acceptació boníssima en el mercat», diu el director general de la companyia, Luis Manent. Des del seu llançament, el setembre del 2013, ha tingut 50.000 descàrregues, i 16.000 són d'usuaris actius. L'empresa ampliarà ben aviat l'app, centrada en sabates i bosses, a la resta de moda.

Similify és un buscador visual, com Google Images, però a diferència d'aquest, que analitza píxel a píxel tota la foto que penja l'usuari, l'app catalana permet seleccionar un sol element, per exemple, una sabata, sense tenir en compte el fons.

Els creadors de Similify afirmen que el seu buscador visual ja cobreix una necessitat dels consumidors, la

d'identificar un producte de què no se sap la marca. Un altre ús possible és el de comparar productes. A partir d'una bossa de luxe, buscar alternatives més barates, per exemple.

No obstant, si l'usuari només utilitza Similify com a buscador, la companyia no fa negoci. És quan compra un producte en alguna de les botigues *on line* amb què Wide Eyes Technologies té acords. L'app redirigeix l'usuari a aquests portals (Spartoo, Sarenza, etcètera), on es tanca la compra. Les base de dades, amb uns 300.000 productes, s'actualitza diàriament.

Similify és el «banc de proves» de la companyia, diu Manent, que espera oferir a mitjà termini altres serveis. L'empresa, amb quatre socis (entre ells Manent), negocia l'entrada d'inversors per fer el salt internacional. Si es compleixen les previsions, espera facturar més de 200.000 euros el 2015, davant dels 10.000 euros del 2014, el seu primer exercici complet. ■



Luis Manent, director general de Wide Eyes Technologies.

JOAN PUIG



Mor als 70 anys el periodista i presentador Josep Maria Bachs

► Va ser el conductor de programes tan populars a TV3 com «Filiprim», amb la recordada frase «tanquem la paradeta», i «Tres i l'astròleg»

AGÈNCIES | BARCELONA

■ Amb la ja mítica frase «tanquem la paradeta», el carismàtic presentador Josep Maria Bachs finalitzava *Filiprim*, el programa que li va reportar més èxit a TV3 gràcies també a secundaris de luxe com l'Encarregat (Jaume Sorribas) o l'Avi (Llàtzer Escarceller). Diumenge, als 70 anys, moria Josep Maria Bachs, el popular presentador de ràdio i televisió, que amb el seu humor proper i entranyable va marcar tota una generació que encara avui el recorda amb afecte. El funeral es farà avui (11.30 h), al Tanatori de les Corts de Barcelona.

Jospe Maria Bachs, el «senyor Bachs», va fer el 1993 un parèntesi a la televisió pública catalana per embrancar-se en un altre projecte de gran audiència i substituir Jordi Estadella al programa de TVE *Un, dos, tres responda otra vez*, dirigit per Chicho Ibáñez Serrador. Nascut el 1944 al barri de Gràcia, Bachs va començar a treballar a



ACN/BTV

Bachs en una imatge del 2009

Ràdio Joventut i d'allà va passar a RTVE Catalunya, on va romandre al llarg de deu anys gràcies a programes com *Informatius Miramar*, *Opinió* i *Giravolt*.

L'any 1984 va aterrar a TV3 i va ser el conductor de programes tan populars com l'esmentat *Filiprim*, *Tres i l'astròleg*, *La Parada* i *Dicciopinta*. Per *Filiprim*, que va estar en antena entre 1985 i 1989,

va rebre el TP d'Or de Millor Comunicador. El 2001 va publicar *Un home indefinit*, una novel·la sobre la telescombraria.

El 1996, Bachs va retornar a TV3 amb programes com *Ara va de riure*, *Si l'encerto, l'endevino* (1997) o *A+ A+* (2003). Des de llavors es va centrar en programes radiofònics a Catalunya Ràdio, Ràdio 4 i Rac1. En aquesta darrera va col·laborar en el programa *La primera pedra* amb la secció *Senyor Bachs, què passa?* A partir d'abril del 2009 va tornar a la televisió amb el magazín matinal *Connexió Barcelona* a Barcelona Televisió. Bachs era casat des del 1989 amb la periodista Lola Cuadrado.

El conseller de Cultura, Ferran Mascarell, lamentava ahir la mort del presentador de televisió Josep Maria Bachs, a qui va recordar com una de les persones que han donat forma a la televisió de Catalunya «amb cara, veu, expressivitat i coneixement».



EL RUM-RUM



Màrius Serra

Fem-nos anglosaxons

Divendres, a l'auditori Enric Granados de Lleida, el professor canari-català Carlos Ruiz Caballero va rebre el XXXI premi d'assaig Josep Vallverdú. Ruiz Caballero, que exerceix de professor d'Ètica de la Comunicació a la URL (Blanquerna), hi va presentar *La digitalització de l'altre*, una documentada reflexió sobre la inquietant transformació de l'individu en usuari. Explicava, de manera detonant, que si Karl Marx hagués conegut Mark Zuckerberg no hauria escrit mai *El capital*. Tots els esforços per aconseguir l'emancipació de l'individu fracassen amb estrèpit quan els individus decideixen treballar de franc per algú i trafiquen amb la seva intimitat. L'obsessió audiomètrica dels mitjans, universalitzada ara a tota la ciutadania per les xarxes socials, substitueix l'interès públic per l'interès del públic. Això comporta un augment de l'estridentia. Cal cridar l'atenció com sigui amb imatges extremes que tot sovint ultrapassen el territori consensuat de la dignitat. Diu Ruiz Caballero que la societat moderna va humanitzar prou el dret penal com per prohibir les execucions públiques i, a Europa, la pena de mort. Tot i això, vam assistir a la mort de Muammar al-Gaddafi filmada pel mòbil d'un dels seus executors.

Durant el procés d'escriptura de l'assaig, Ruiz Caballero va fer un estudi dels comentaris a les edicions digitals dels diaris catalans. Les conclusions van ser desoladores. Ni s'hi produeix cap diàleg real ni s'hi escriu des de les més elementals normes de respecte (malgrat la moderació que elimina els missatges més

insultants) ni s'hi mostra res semblant a la pluralitat. Cada diari congrega els afins ideològics, com els antics casinos de poble. Després d'estudiar els catalans, va fer el mateix estudi amb els comentaris de *El País*, *La Repubblica*, *Le Monde*, *The Guardian* i *The New York Times*. En els casos espanyol, italià i francès

El primer mitjà digital que obri comentaris en webcam ho petarà. Quin postureig el dels comentaristes amb antifaç!

les conclusions eren idèntiques. Només els dos diaris anglosaxons presentaven diferències notables. Els missatges establien debat d'idees real, amb rèpliques i contrarèpliques, mantenien la cortesia i contraposaven punts de vista oposats, de vegades en temes tan controvertits com la independència d'Escòcia. Un dels trets diferencials bàsics és que la majoria de lectors signen els missatges amb nom i cognom. L'anonimat és una rèmor. Sovint ens queixem de la toxicitat social del tertulianisme en ràdios i teles. Aquests encaixats del comentari són tertulians en potència. Tant o més tòxics que els primeres espases del bram microfonat. El primer mitjà digital que obri comentaris en webcam ho petarà. Ja m'imagino el postureig carnavalesc de comentaristes amb antifaç.



2014, día a día, visto por 31 fotógrafos

Una exposición reúne 365 imágenes de Cataluña en el Arts Santa Mònica

BLANCA CIA
Barcelona

Un día, un fotógrafo que busca una imagen que le cautive de la Cataluña real: la de las salas de espera de un consultorio, un partido de fútbol, un paisaje, una esquina de cualquier ciudad, una *senyera* en un lugar improbable, el mar, un desahucio, un mercado... Y así, hasta 365 fotografías que compondrán la exposición *Un día, una foto. 31 fotógrafos. 365 días de Cataluña 2014* en proceso de elaboración ya que terminará el 31 de diciembre y se abrirá al público el 1 de enero de 2015 en el Arts Santa Mònica.

"Un día insólito para inaugurar lo que también ha sido un proyecto singular", comentaba el consejero de Cultura, Ferran Mascarell, rodeado de los 31 fotógrafos que han participado en el proyecto. La gran mayoría son fotógrafos de prensa —*Ara, Abc, El Mundo, El Mundo Deportivo, EL PAÍS, El Periódico de Catalunya, El Punt-Avui, La Vanguardia, Sport, Efe y France-Prese*—, aunque también hay *freelances*.

Acostumbrados a hacer fotografías para los periódicos y al mandato de la actualidad pura y dura, los profesionales que han participado en la iniciativa podían escoger el tema que quisieran pero que girase en torno a la vida cotidiana. "La idea surgió a finales de 2013 al comentar entre un grupo de fotógrafos que el año siguiente iba a ser especial por toda la conmemoración del Tricentenario. Por eso, pensamos en hacer algo parecido a un documento del año día a día", explicaba Julio Carbó, coordinador del proyecto.

Cada día de un mes le toca a un fotógrafo, que es su propio comisario. Algunos han escogido temas concretos, pero la mayoría han ido alternando ideas ya pensadas o se han tenido que adaptar a hechos que era indudable que tenían que ser reflejados en ese dietario fotográfico de 2014. Por ejemplo, el 2 de junio le tocaba hacer la foto a Joan Guerrero: "Estaba paseando por Santa Coloma para hacer al fotografía cuando saltó la noticia de la abdicación del Rey, así que tuve que cambiar mi plan y acabé haciendo fotografías de las concentraciones en la plaza de Catalunya". "Se ha intentado cubrir todo el territorio, ya que se trata de un retrato de Cataluña y si veíamos que había áreas que no estaban reflejadas lo comentábamos", apunta Agustí Carbonell.



Un de cada quatre exemplars de diaris venuts és de premsa comarcal

► Segons Lluís Bassat, "la premsa disposa d'un prestigi que cap altre mitjà té"

BARCELONA | REDACCIÓ

■ Un de cada quatre exemplars de diaris que es venen a Catalunya és de Premsa Comarcal i el 40% de les subscripcions del país, també. Aquestes són dues de les conclusions de la Radiografia de la Premsa Comarcal, elaborada per la consultora Media Hotline, que es va presentar divendres.

El sector genera 690 llocs de treball a Catalunya, el 56 % de periodistes, i suma 136 capçaleres de paper i digitals de pagament. L'estudi constata que, malgrat la crisi econòmica, és la premsa que millor respon, tot i que ha perdut un 2,7% d'exemplars, perquè la resta de la premsa perd tres vegades més.

El Dia de la Premsa Comarcal celebrat a El Born Centre Cultural de Barcelona va comptar, en-

tre altres, amb el publicista Lluís Bassat que va posar l'accent en el valor dels mitjans escrits: "La premsa disposa d'un prestigi que cap altre mitjà té". El periodista Antoni Bassas va reflexionar sobre el paper d'aquest model informatiu: "Si escrivis quelcom que fa que la gent se senti reconeguda, la gent comprarà. I aquí és on la premsa comarcal té la seva raó de ser". I, finalment, el periodista Xavier Graset, format a la premsa comarcal, va assegurar que "la premsa comarcal és líder a Catalunya i potser l'última que fa periodisme de carrer".

L'Associació Catalana de Premsa Comarcal (ACPC) ha estat la impulsora d'aquesta jornada. Carles Ayats, president de l'entitat i director editorial de l'EMPORDÀ, va defensar el paper d'aquests "mitjans de quilòmetre zero" en la història de Catalunya: "La Premsa Comarcal sempre ha estat al costat del país i de la seva gent, defensant els valors democràtics i participant en la normalització lingüística".



El Sindicato Independiente de RTVE niega la manipulación del 9-N

L. R. C.

MADRID- El Sindicato Independiente (SI) ha publicado un informe de rechazo a la acusación de manipulación realizada por el Consejo de Informativos de TVE (CdI) en referencia al tratamiento, por parte del «Telediario 1» en el noticiario del día 10, del resultado de la «consulta» catalana del 9 de noviembre. Según la carta que el Consejo de Informativos ha enviado al director de Informativos, «TD1» incluyó gráficos y rótulos en los que se daban los resultados en relación al censo y no a los votantes, en los que se leía: «De los que podían votar, algo más de un tercio acudió a las urnas y sólo un 29,5% se decantó por la independencia». El CdI, además, plasmó su queja en Twitter.

Por su parte, el Sindicato Independiente discrepa totalmente de las acusaciones del Consejo alegando que «no se puede acusar a TVE de manipular la presentación de los datos en favor de las tesis de los que no apoyaron la consulta, pues no solamente da cumplida información de todos los resultados, sino que además hace incluso más hincapié en el dato de los votantes que en la participación, y no digamos ya de la abstención, que ni la nombra».

Para el SI la participación es un dato fundamental de estas elecciones, «tanto las imágenes como gran parte de la rotulación da más importancia al número de votantes que a la participación en términos porcentuales».



NOMENAMENT

Juan Llopart, nomenat vicepresident del Grup Zeta

EL PERIÓDICO
BARCELONA

La junta d'accionistes del Grup Zeta ha nomenat Juan Llopart vicepresident de la companyia. El president del consell d'administració, Antonio Asensio Mosbah, va informar d'aquest nomenament els consellers, que es van adherir a aquesta decisió per unanimitat. Des de les seves noves funcions, Llopart seguirà contribuint a l'enfortiment i desenvolupament del Grup Zeta.

Llopart és l'actual president de la comissió executiva del grup, càrrec que compatibilitzarà amb les seves noves tasques. Llopart, que compta amb una sòlida i experimentada formació econòmicofinancera, es va incorporar a Zeta el 2008 i durant la seva etapa s'ha abordat una profunda reestructuració de l'empresa per fer front a la crisi del sector, cosa que ha permès assegurar la viabilitat de la companyia.

Zeta, al qual pertany EL PERIÓDICO, compta amb set diaris, revistes, àrea d'internet, una editorial, plantes d'impressió i agència de publicitat. ≡



Juan Llopart, nou vicepresident de Zeta

El consell d'administració del Grup Zeta –propietari d'*El Periódico*– va escollir ahir Juan Llopart com a nou vicepresident. Ex-conseller de Bankia, Llopart va arribar a Zeta l'any 2008, i com a president de la comissió executiva del grup ha guiat la reestructuració empresarial, que va comportar un ERO.





INTERNET

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Periodisme i Mitjans de comunicació

Fecha	Titular/Medio	Pág.	Docs.
18/11/14	Monago fuig per la cuina dun hotel per esquivar els periodistes / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	25	1
18/11/14	El PPC vol denunciar «Polònia» per comparar Rajoy amb Hitler / NacioDigital.cat	26	1
18/11/14	Incomunicació premeditada / Media.cat - Observatori crític dels mitjans	27	2



Periodisme i Mitjans de comunicació

SELECCIÓN DE LAS NOTICIAS DE SU INTERÉS



Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

Monago fuig per la cuina dun hotel per esquivar els periodistes

Martes, 18 de noviembre de 2014

Lacte protagonitzat pel president extremeny, José Antonio Monago, a l'Hotel Palace de Madrid. A pesar, però, de la seva defensa de la transparència, el polític va decidir marxar per la cuina de l'hotel i sortir per una porta posterior per evitar les preguntes dels periodistes.

El PPC vol denunciar «Polònia» per comparar Rajoy amb Hitler

Martes, 18 de noviembre de 2014

[embedded content] L'eurodiputat del PPC, Santi Fisas, ha animat Ramon Tremosa, eurodiputat de CiU, a denunciar la "banalització del nazisme a TV3 per comparar Rajoy amb Hitler" al programa 'Polònia' del passat dijous . Fisas ha recordat la "sensibilitat" de Tremosa a l'hora de "denunciar la banalització del nazisme per part d'altres cadenes de televisió o a les xarxes socials". El PPC ha anunciat que portarà l'emissió del programa al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per conèixer la seva opinió sobre l'escena de Polònia que compara Rajoy amb Hitler i alguns ministres amb dirigents nazis. Santi Fisas també ha recordat que a diferència d'altres partits "el PPC sempre ha denunciat i censurat la banalització del nazisme". Per això, l'eurodiputat ha cridat tots els partits a denunciar les imatges per considerar que "no són adequades".

Incomunicació premeditada

Martes, 18 de noviembre de 2014

Portem dos dies amb portades plenes de titulars com el dahir a El País , que deia que Rajoy admet errors en l'explicació de la seva estratègia a Catalunya, alhora que El Periódico titulava El President anuncia que viatjarà a Catalunya per explicar-se millor i La Razón concretava per explicar millor els seus arguments. Tot el quiosc va ple daquests errors de comunicació de l'Estat espanyol. Però de debò que estem parlant d'errors? Era un error la portada del diumenge de l'ABC amb el ministre Fernández-Díaz afirmant que hi ha risc que la frustració independentista degeneri en violència? Era un error la portada dahir de La Razón en què el ministre Rafael Catalá afirmava que Considerem que el 9-N va incomplir la suspensió del TC per després esmenar-se sarcàsticament titulant que El ministre de Justícia creu que correspon a la Fiscalia qualificar si hi ha delictes? Aquesta perversió constant del llenguatge, tant en la sintaxi com en la semàntica és un error o és una estratègia volguda i premeditada? Més exemples: El País del 4 de novembre, obrint amb el titular El deute de Catalunya podria pujar del 32% al 105% amb la independència. Un titular impactant que, ves quines coses, no se sustentava en cap argument concret, en cap càlcul concret, en cap informe concret. Tota una pàgina d'El País convertida en un totum revolutum en què shi barregen xifres obtingudes de Societat Civil Catalana (entitat que no consta enlloc com a font fiable pel que fa a estudis econòmics), xifres obtingudes de l'acadèmic Ángel de la Fuente (ara a sou del ministeri d'Hisenda del govern espanyol i autor de diversos treballs de la FAES), xifres obtingudes de suposats estudis internacionals i, en molta menor proporció, xifres obtingudes d'estudis fets per acadèmics catalans (com la Núria Bosch o la Marta Espasa) i xifres obtingudes de la Cambra de Comerç de Barcelona. Tot ben remenat, ben amanit perquè sigui absolutament impossible entendre com arriba a la conclusió del titular que obre la pàgina i la portada del diari. Un titular 105% del deute- que en la seva versió a twitter senfilava fins al 150% del deute. Error casual, també? O encara més: a l'Expansión de l'1 de octubre, el reportatge Anàlisi: el cop econòmic d'una independència de Catalunya, arriba a la conclusió que la independència suposaria un corralito perquè Catalunya seria expulsada de tot arreu (seguint la línia argumental del ministre d'Exteriors, García Margallo). Però és que l'Expansión senfila i sagrada tant que arriba al paroxisme d'inventar-se una futurible moneda catalana: Anomenem-la catalino, shi llegeix al text. I amb els catalinos i el corralito es descriu un paisatge catastròfic tan desmesurat que acaba convertint la secció d'anàlisi de l'Expansión (un diari econòmic suposadament prestigiós) en tota una caricatura. El Cinco Días també sabona a les tesis catastrofistes assegurant, el dotze de novembre, que la independència de Catalunya tindria dramàtiques repercussions que, per un temps indefinit, podrien condemnar Catalunya a un aïllament econòmic i un empobriment sense precedents, també abonant-se a les tesis margallones. Per no parlar dels constants i insuperables titulars i portades de La Razón , que mereixerien tota una tesina! Potser sí que tots aquests titulars, totes aquestes portades i tots aquests despropòsits argumentals i ministerials són una cadena insòlita

derrers i relliscades que, per la seva magnitud, han empès el president espanyol a visitar Catalunya per explicar-se millor. Potser sí. O potser no. Potser no hi ha cap error, potser no hi ha cap relliscada ni cap passada de frenada. Potser totes aquests portades, titulars i despropòsits ministerials no són sinó fruit duna estratègia dincomunicació premeditada. Una estratègia que només seria possible amb la connivència del periodisme espanyol. Ja se sap que en una guerra, la veritat i la informació són les primeres víctimes. Però per no ser una guerra oficial ni declarada, déu nhi do el servil paper destrassa que està fent el periodisme espanyol: dun any cap aquí, estan construint una hemeroteca de despropòsits que ens agradarà molt de veure com la defensen un cop considerin que ha arribat lhora de tornar a fer periodisme. Si és que mai arriba aquest dia, és clar.